

Hurrá, nyaralunk!

Ilyenkor nyár elején, amikor mind gyériben folyik víz a csapból, amikor gutaütötten hallgatnak a telefonok, és a vendéglőkben olyan meleg a sör, hogy fél perc alatt megdöglik benne a légy — ilyenkor nekem kisebbségi komplexusaim támadnak, felebarátaimmal beszélgetve folyton pironkodom, és szégyenkezve vallom be, hogy másodrendű állampolgár vagyok.

Ugyanis nem megyek nyaralni, Sehova.

Felebarátaim, amikor közlöm velük ezt a tény, elálméklodnak, aztán összevonják a szemöldöküket, s végül úgy néznek rám, mintha valami szerfölött dicstelen tulajdonságomra derült volna fény, mintha legalábbis azt mondtam volna, hogy rendőri felügyelet alatt állok, gyógyíthatatlan nemi betegségem van, és emellett az angoloknak szurkoltam a világbajnoki selejtezőn. Mert hát, kérem, milyen ember az olyan, aki nem megy nyaralni? Hogyhogy nem megy? Magyar ember nyaral. Aki nem, az gyanús, annak valami vaj van a füle mögött. Jobb vigyázni az ilyenekkel. Így aztán nem is merek mindig színt vallani, inkább habogok valamit, hogy még nem dönt el, vagy hogy sok dolgom van a nyáron, inkább ősszel vagy... — ami épp az eszembe jut.

De ennek most már vége.

Ezentúl egyértelműen és világosan kijelentem, sőt — íme — írásban adom, hogy nem megyek, mert nem akarok. Pónt. Nem megyek a Balatonhoz, a Duna-kanyarba, a Mát-rába, nem megyek külföldre, nem megyek sehová. Még strandra se.

Persze, nagyon jól tudom, hogy pótolhatatlan élményekkel leszek így szegényebb, aztán, ugye, a pihenés is nélkülözhetetlen, erre pedig a leg-egyszerűbb keretek is jók; leutazik az ember az ő vidéki rokonához — mindenkinek van —, üldögél a kertben a hársfa alatt, hallgatja az estvéli harangszót, közben házi bort iszogat... Nincs is ennél jobb. Kell a városi ember lelkének ez a kis romantika. Csuda hangulatos ám a budi az udvar végén, főleg ha sötétben akar az ember kibotorkálni, meg a kerekesszék is, mert a vízben több a kólibaktérium, mint a H₂O, aztán itt vannak a vöröshangyák, a szép, selymes fű között, sőt már nem is ott, hanem a bokámon, ettől akkorát ordítok, hogy a hazatérő csorda megvadul. Később jönnek a szúnyogok és a lódarazsak, ami azért már túlzás, ugyanis arra közben rájöttem, hogy a vöröshangyákat ki lehet irtani a házi boral, két deci egy egész bolyra elég, ám a szúnyogokhoz meg a többihez aerosolos házi bor kéne...

Nincs affinitásom a romantikához, sajnos.

Node itt van nekünk Európa gyöngye, a magyar tenger. Aranyhíd, vitorlások, hínár;

lacikonyhák kínálják a frissen sült heket, mindjárt innen az Északi-tengerből, hozzá kis üveg Dab sör harminchatért, de langyos, mert rossz a hűtő; strandra ötször próbál kimenni az ember, ebből négy alkalommal nem sikerül, mert minden négyzetcentimétert szeméthalmok vagy nyaralók töltenek ki, ötödjére aztán lepakol, úszni a hínártól nem tud, viszont kap egy bőrgyulladás, és ez legalább gyógyíthatatlan. Esténként pedig ül a szállodában, és nézi a tévét a Pityke örmeztet.

Komoly ember, persze, ezzel nem törődik, a komoly ember külföldön nyaral, napnyugati irányban, és intenzíven, hogy betankolhasson annyi élményt, ami a következő három évet kitölti. Ez sikerülni szokott. Kapja magát a turista, kiszalad Bécsbe, megiszik egy pohár üdítőt, s amikor kiderül, hogy tizennégy schillinget, azaz körülbelül huszonhét forintot kell lepengetnie érte, ez mindjárt akkora élmény, hogy nem is kell külön. A turista tehát nem iszik, mert arra nem futja. Nem is eszik, mert a hetvenöt schillinget — száznegyvenhét forint — kissé soknak találja egy bécsi szelétért. Aztán továbbmegy Jugoszláviába (étlen és szomjan), hogy tovább gyűjtse az élményeket, beül valahova egy kávéra, hatvan dinárért (kilencvenhat fillérrel szorzandó), és az irigységtől elfeketedve nézi, hogy a szomszéd asztalnál valaki egy hatalmas homárral birkózik, és jégbe-hűtött pezsgőt nyakaj hozzá. Ekként mulatja az időt világhírű hazánkfia, aki — mondanom se kell — fürdőszoba nélküli lakosztályt bérel, mert jobbra nem telik, gyalogol, mert a közlekedés is drága, egyszóval éhesen, szomjasan, izzadtan, dögre fáradva lohol fel-alá, és közben örül, hogy ezt legalább háromévenként egyszer megteheti. Feladja a képeslapokat, amelyeket még itthon vásárolt, csomagját hatvan forintért; ha hifi-bolond, akkor elmegy egy áruházba, és nyálcsorgatva bámulja a Thorens lemezjátszókat, Sugden végerősítőket, Sequerra tunereket; aztán vesz három magnószalagot, néhány lemezt, megveszi a Penthouse és a Playboy legújabb számát százötven dinárért, majd hazajön. Itthon mindenekelett beül a fürdőkádba, megiszik egy üveg Martell konyakot, szivarra gyújt, és úgy érzi, Európában van.

Csakhat ehhez nem muszáj elutazni.

Summa summarum: nem megyek sehová, itthon fogok nyaralni, méghozzá nyíltan, emelt fővel, boldogan. És ha ezért megvető pillantásokkal méregetnek, arra gondolok, hogy ugyan bizony, melyik brazil vagy indonéz polgár engedheti meg magának ugyanezt, akár a módosabbak közül is? No, ugye. Én viszont megtehetem.

VÁNCSA ISTVÁN

Szeged műemlékei

A szerb templom

Szeged műemlékei és múzeumai között különleges, egyedi egyházművészeti emlék a görögkeleti szerb templom. A Dóm mellett szinte eltörpülő épület barokk falainak patinás eleganciája a modern környezetben is jól érvényesül.

A szegedi szerbek első templomukat a várban emelték, de az áldozatául esett a katonai erődítési munkálatoknak. 1725-ben építettek Szent Miklós tiszteletére egyházat a mostani templom helyén, azt azonban rövidesen lebontották. Mai templomuk — szintén Miklós püspöknek szentelve — 1773 és 1778 között épült fel. Külső falain több szép sírkövet és emléktáblát láthatunk.

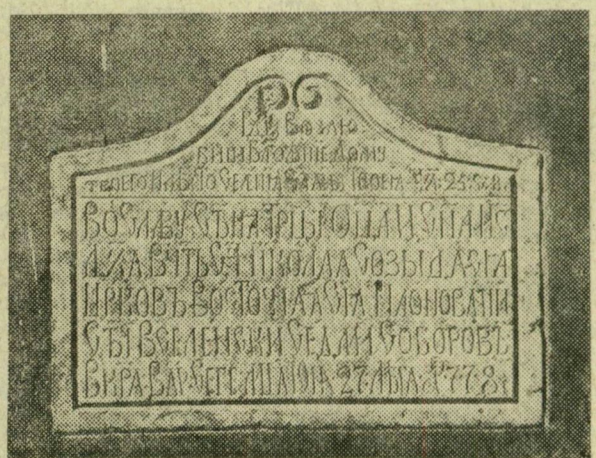
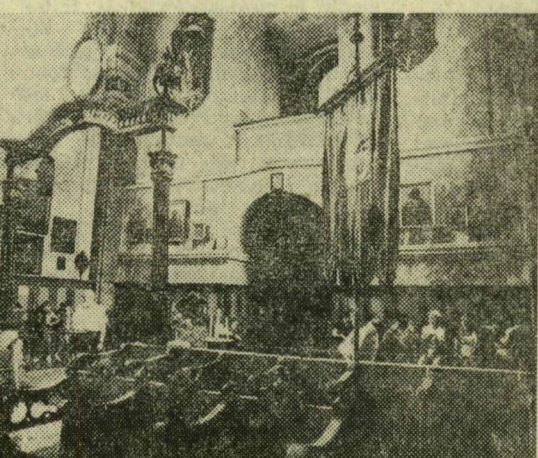
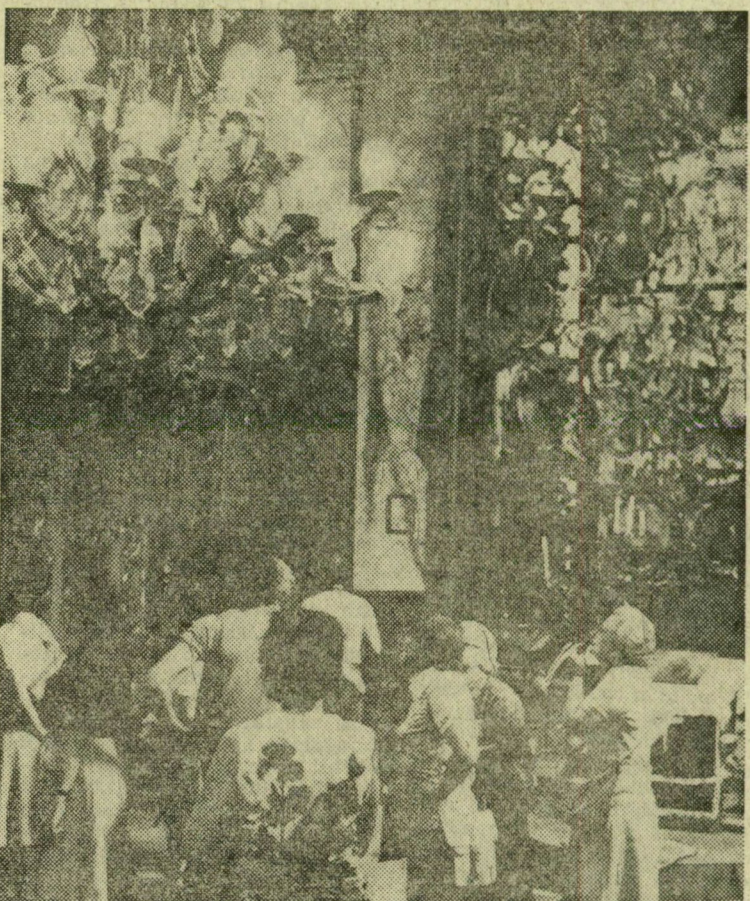
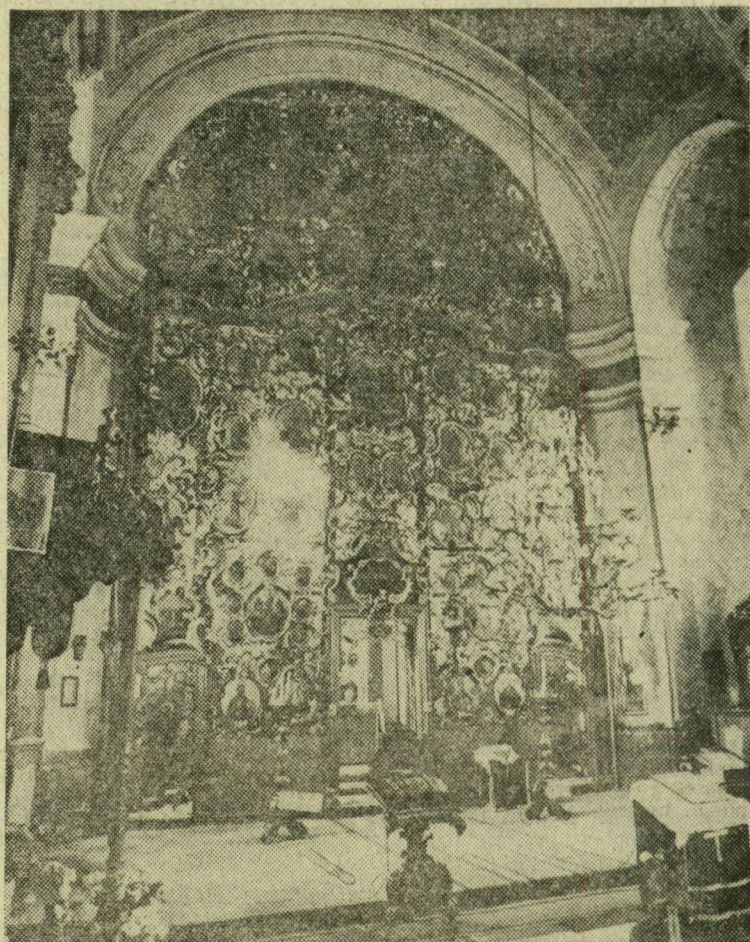
A templombelső a görögkeleti liturgiának megfelelően három részre van osztva. A szentély néz keletre, középen a férfiak temploma alkotja a legnagyobb teret. A szentélytől az ősi pravoszláv festészet megragadóan szép alkotása, az ikonosztáz választja el. Mestere Jovan Popovics, aki 80 ikont helyezett el a képfalon, 24 karátos aranylemezzel borított öttört körtefa keretekben.

Az ikonosztáz idősebb a templomnál, már 1761-ben elkészült. A férfitemplomból a „királyi” kapun léphetünk a női templomba, mely a belső tér nyugati részét foglalja el.

A kaput 1883-ban emeltette Angyelicz Germán pátriárka, Ferenc Józsefnek az árvíz után újjáépült városban tett látogatása alkalmából.

Az ikonosztázon kívül is számos nagy értékű műkincs és berendezési tárgy avatja a templomot szinte egyedülálló egyházi múzeumává.

Kép és szöveg:
TAKÁCS GÁBOR

Szikszai Károly

Július

Ered a hó, ide hullik lábam elé, havazok — július van, izzó nyárban érzem, lassan meghalok.

Erdő hátán vérben a Nap, madarakon térdepel, néha elejt egy-egy cseppet és táncra kéri a fejem.

